

Sygn. akt III KO 11/22

POSTANOWIENIE

Dnia 1 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

w sprawie zainicjowanej prywatnym aktem oskarżenia wniesionym przez R. M., skierowanym przeciwko E. W. - o czyn z art. 212 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 1 marca 2022 r.

wniosku Sądu Rejonowego w O. z dnia 19 stycznia 2022 r., sygn.

akt II K (...)

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,
na podstawie art. 37 k.p.k.

postanowił:

przekazać powyższą sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w T.

UZASADNIENIE

R. M. złożył pismo zatytułowane „prywatny akt oskarżenia”, w którym oskarżył E. W., obecnego prezesa Sądu Rejonowego w O., o pomówienie i zniesławienie go w piśmie z dnia 2 lipca 2021 r., Prez. Adm. (...).

Postanowieniem z dnia 19 stycznia 2022 r., sygn. akt II K (...), Sąd Rejonowy w O., właściwy do rozpoznania sprawy zainicjowanej ww. prywatnym aktem oskarżenia, na podstawie art. 37 k.p.k. zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie tej sprawy do rozstrzygnięcia innemu sądowi równorzędnemu. W uzasadnieniu swego wystąpienia Sąd Rejonowy wskazał, że przekazanie ww. sprawy ze względu na dobro sprawiedliwości jest celowe z uwagi na fakt, że skarżący upatruje realizacji znamion przestępstwa w zachowaniu osoby, która jest

prezesem Sądu Rejonowego w O.. Organ wnioskujący, powołując się na orzeczenia Sądu Najwyższego, zauważył, że w opisanych okolicznościach rozpoznanie sprawy przez Sąd Rejonowy w O. mogłoby wywoływać w odbiorze społecznym wątpliwości, co do dochowania w tym postępowaniu zasady obiektywizmu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego w O. zasługiwał na uwzględnienie.

Nie ulega wątpliwości, że konfiguracja osobisto - zawodowych powiązań osoby, której dotyczy złożony przez R. M. prywatny akt oskarżenia, z sądem miejscowo właściwym wymaga, by - ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości - sprawę rozpoznał inny równorzędny sąd i to położony poza obszarem właściwości Sądu Okręgowego w K. Tylko takie posunięcie jest w stanie zagwarantować przeprowadzenie postępowania w sposób wolny od podejrzeń co do braku bezstronności sędziów orzekających w sprawie, które to podejrzania mogłaby wywołać już sama tylko świadomość istnienia wskazanych wyżej powiązań. Jest ono również niezbędne do wywołania u zewnętrznych obserwatorów procesu przekonania, że wymiar sprawiedliwości realizuje swoje konstytucyjne funkcje w sposób prawidłowy i w pełni niezawisły (por. postanowienie SN z dnia 14 lipca 2010 r., sygn. akt V KO 66/10). Pamiętać bowiem należy, że pod pojęciem „dobro wymiaru sprawiedliwości”, użytym na gruncie przepisu art. 37 k.p.k., trzeba także rozumieć potrzebę ukształtowania w opinii społecznej przekonania o obiektywnym działaniu sądów i ich bezstronności w rozpoznaniu każdej, choćby incydentalnej, sprawy.

Uwzględniając powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.